



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 3/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s., M., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 111/2010 zo 17. marca 2011, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s., M. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. K., M., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Cob 111/2010 zo 17. marca 2011.

Z k sťažnosti priloženého rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 Cob 111/2010 zo 17. marca 2011 vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd týmto rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 42 Cb 311/2008 z 24. novembra 2009, ktorým tento súd zamietol žalobu o zaplatenie sumy 1 698,53 € s príslušenstvom v právnej veci sťažovateľky ako žalobkyne proti obchodnej spoločnosti D., spol. s r. o., B., a obchodnej spoločnosti D., spol. s r. o., S. (ďalej len „žalovaná v 2. rade“, spolu len „žalované“). Sťažovateľka sa v konaní domáhala zaplatenia tejto sumy z dôvodu neuhradenia faktúr za prepravu tovaru, ktorú vykonala pre žalované.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo tým, že krajský súd namietaný rozsudok náležite nezdôvodnil, keďže nedal odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

V sťažnosti sa okrem iného uvádza:

*«... Právny vzťah medzi D. a. s. a D., s. r. o... v zmysle CMR dohovoru č. 11/1975 Zb. nikdy nevznikol. Na nákladnom liste CMR nikde nefiguruje D., s. r. o. napriek tomu, že tam mal byť uvedený, keďže D., s. r. o... chce tento svoj právny vzťah subsumovať pod CMR dohovor.*

*... Právny vzťah vznikol medzi žalobcom a žalovanými v zmysle objednávky „Zmluva o preprave vecí“ v zmysle vnútroštátneho všeobecného obchodného práva.*

*... D., s. r. o. vystupoval ako komisionár špeditérstva... obstarávateľ špeditérstva, ktorý sa špecializuje na špeditérstvo, a nie na vlastnú prepravu vozidlom.*

*... Ak príkazca (objednávateľ prepravy - Zahraniční odosielatelia v zmysle CMR,) zverí prepravu špeditérovi, nejde o prepravnú zmluvu, ale o špeditérsku zmluvu, ktorá nepodlieha CMR. Zodpovedá podľa všeobecného vnútroštátneho práva.*

... Naviac žalovaný D., s. r. o. nikdy nemal oprávnenie na podnikanie „medzinárodná nákladná cestná doprava“, čo je explicitné z výpisu z OR, tak ako ho deklarujem...

D., spol. s r. o. nikdy nemal predmet činnosti medzinárodnú nákladnú cestnú dopravu, preto ju nikdy nemohol vykonávať sám. V právnom vzťahu s D. a. s. M. vystupoval ako komisionár obstarávateľ na čo oprávnenie mal podľa výpisu z OR.

... D., spol. s r. o. vystupoval ako komisionár špeditérstva... obstarávateľ špeditérstva, ktorý sa špecializuje na špeditérstvo, a nie na vlastnú prepravu vozidlom, ktorý na seba prevezme záväzok špeditéra, t. j. odovzdá zásielku na dopravu a zásielka sa prepravuje síce v jeho mene, ale na účet príkazcu, skutočného odosielateľa.

... Ak príkazca (objednávateľ prepravy,...) zverí prepravu špeditérovi, nejde o prepravnú zmluvu, ale o špeditérsku zmluvu, ktorá nepodlieha CMR. Zodpovedá podľa všeobecného vnútroštátneho práva.

... Právne posúdenie právneho vzťahu žalobcu a žalovaného 2. D., spol. s r. o. v zmysle CMR nie je naplnené reálnym obsahom. nakoľko sa minul jeho účel s následkom.

... Naviac z objednávky „Zmluva o preprave č.42141865 z 21. decembra 2004“ vyplýva požiadavka Faktúru vystaviť na D. s. r. o. predchodcu D., spol. s r. o. Cena bola 51.170 SK...»

Sťažovateľka tvrdí, že „... zmluva o preprave č. 42141865 zo dňa 21. 12. 2004, je to objednávka na základe ktorej sa vykonala preprava dopravcom D., a. s. M., dátum nákladky s adresou nákladky - odosielateľa, dátum výkladky s adresou výkladky - príjemcu čo je následne deklarované v CMR č. 2205816 a p. S. I. C. A. M. S. p. A. v CMR 2320245.

Takže D. s. r. o. nebol účastníkom prepravnej zmluvy, bol jej obstarávateľom prepravy.“

Podľa sťažovateľky krajský súd riadne nezdôvodnil, ako dospel k svojmu záveru, že „prepravná zmluva vznikla medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade...“.

Sťažovateľka ďalej namieta, že „vadou, ktorá má za následok následnú nepreskúmateľnosť rozhodnutia tiež je, ak v odôvodnení rozhodnutia nie je náležité vecne

*opísaný skutok, ktorý bol dôvodom pre vydanie rozhodnutia s uvedením dôkazov a ich hodnotením, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia“.*

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

*„1. Základné práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1) Ústavy Slovenskej republiky na súdnu ochranu ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli rozsudkom KS BA 1 Cob/111/2010 zo dňa 17. 3. 2011 porušené.*

*2. Ústavný súd SR v zmysle § 56 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde zrušuje rozsudok KS BA 1 Cob/111/2010 zo dňa 17. 3. 2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.*

*3. KS v Košiciach (sťažovateľka má zrejme na mysli Krajský súd v Bratislave, pozn.) je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre JUDr. M. K. v celkovej sume 314,18 € (dvestodeväťesiatdva eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Cob 111/2010 zo 17. marca 2011. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať namietaný rozsudok krajského súdu za ústavne udržateľný a akceptovateľný z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľka proti nemu uplatnila v sťažnosti predloženej ústavnému súdu. V tejto súvislosti ústavný súd považoval za potrebné pripomenúť, že v súlade so svojou konštantnou judikatúrou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu

všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09 atď.).

V nadväznosti na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ich integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že „právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Obdobne ESLP v rozsudku *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B, uviedol, že „právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“

V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôkazy, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).

Sumarizujúc relevantnú argumentáciu sťažovateľky v sťažnosti ústavný súd považoval za kľúčové jej námietky založené na tvrdeniach, že namietaný rozsudok krajského súdu ako odvolacieho súdu nie je dostatočne a zrozumiteľným spôsobom odôvodnený („... vyfabuloval výrok, ktorý je nezrozumiteľne podaný, je nepresvedčivý a nepreskúmateľný..., v odôvodnení rozhodnutia nie je náležite vecne opísaný skutok, ktorý bol dôvodom pre vydanie rozhodnutia s uvedením dôkazov a ich hodnotením, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia“).

Vzhľadom na tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd sa v namietanom rozsudku nevysporiadal dostatočne s podstatou jej námietok (podľa nej v danom prípade „nejde o prepravnú zmluvu, ale o špeditérsku zmluvu, ktorá nepodlieha CMR. Zodpovedá podľa všeobecného vnútroštátneho práva“) a v príčinnej súvislosti s uvedeným potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa sp. zn. 42 Cb 311/2008 z 24. novembra 2009 o zamietnutí jej návrhu na zaplatenie sumy 1 698,53 € s príslušenstvom, ústavný súd v ďalšom preskúmal, či tvrdenie sťažovateľky možno považovať za dôvodné.

*Z priloženej spisovej dokumentácie v danej veci ústavný súd zistil, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 42 Cb 311/2008 z 24. novembra 2009 zamietol návrh sťažovateľky, ktorým sa domáhala od žalovaných zaplatenia sumy 1 698,53 € s príslušenstvom z dôvodu neuhradenia faktúr za vykonanú prepravu tovaru. Okresný súd vykonaným dokazovaním zistil, že „medzi účastníkmi bola uzatvorená platná zmluva o preprave a žalobca prepravu riadne vykonal. V zmysle zmluvy o preprave žalobca a žalovaný v 2. rade výslovne prejavili vôľu podriaďiť právny vzťah založený zmluvou o preprave ustanoveniam Dohovoru CMR, nakoľko bod 8 objednávky - zmluvy o preprave č. 42141865 výslovne určuje, že táto objednávka sa riadi podmienkami Dohovoru CMR.*

*Súd poukázal na ust. § 756 obchodného zákonníka, podľa ktorého sa ustanovenia tohto zákona použijú, len pokiaľ medzinárodná zmluva, ktorá je pre Slovenskú republiku záväzná a bola uverejnená v Zbierke zákonov, neobsahuje odlišnú úpravu. Súd prvého stupňa ustálil, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade je teda potrebné považovať za právny vzťah podľa Dohovoru CMR. Podľa Dohovoru CMR je premlčacia lehota 1-ročná a začína plynúť uplynutím 3-mesačnej lehoty po uzavretí prepravnej zmluvy.*

*V danom prípade začala plynúť v marci 2005 a uplynula v marci 2006. Žaloba bola podaná na súd dňa 22. 12. 2008, teda až po uplynutí takto stanovenej premlčacej lehoty a žalovaní v 1. a 2. rade namietali premlčanie uplatnenej pohľadávky súd preto žalobu zamietol. Súd prvého stupňa žalobu zamietol aj z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci (res iudicita) vo vzťahu k žalovanému v 2. rade s poukazom na konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 26 Cb 160/2005, ktoré bolo vedené medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade a žalobou sa uplatňoval ten istý nárok, ako žalobca uplatňuje v tomto konaní vo vzťahu k žalovanému v 2. rade.“*

Krajský súd ako odvolací súd namietaným rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom v jeho odôvodnení uviedol, že sa plne stotožňuje s výsledkami dokazovania prvostupňového súdu a konštatoval, že okresný súd vo veci správne rozhodol. V odôvodnení svojho rozsudku sa krajský súd stotožnil aj s kľúčovým právnym záverom okresného súdu, podľa ktorého záväzkový vzťah medzi sťažovateľkou a žalovanou v 2. rade je právnym vzťahom podľa Dohovoru o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (ďalej len „dohovor CMR“).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu, v ktorom sa najmä uvádza, že „predmetom žaloby je nárok na zaplatenie ceny vykonanej prepravy vo výške 51.170,- Sk (1.698,53 Eur) s príslušenstvom. Tak ako správne konštatoval prvostupňový súd v rozsudku, vykonanie prepravy a jej cena neboli medzi účastníkmi sporné. Spornou ostala otázka, či právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade vznikol podľa ustanovení Dohovoru o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (Dohovor CMR).

*V danej veci keďže sa žalobca zmluvou o preprave zaviazal vykonať prepravu a prijal zodpovednosť za výsledok, t. j. nie za obstaranie prepravy, je nepochybné, že žalobcovo postavenie vo vzťahu k žalovanému v 2. rade je postavenie dopravcu. Uvedené platí bez ohľadu na to, či žalovaný v 2. rade bol alebo nebol uvedený v nákladnom liste ako odosielateľ alebo príjemca a bez ohľadu na to, v akom zmluvnom alebo inom právnom vzťahu bol žalovaný v 2. rade k odosielateľovi alebo príjemcovi. Žalobca a žalovaný*

v 2. rade prejavili vôľu podriaadiť ich právny vzťah Dohovoru CMR (viď bod VIII objednávky – zmluvy o preprave č. 42141865 zo dňa 21. 12. 2004).“.

*Odvolačí súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že „záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade je právnym vzťahom podľa Dohovoru CMR, keďže ide o medzinárodnú prepravu tovaru. Ustanovenie článku 1 ods. 1 Dohovoru CMR určuje, že tento dohovor sa vzťahuje na každú zmluvu o preprave zásielok za odplatu vlastným vozidlom, ak miesto prevzatia zásielky a predpokladané miesto jej dodania, ako sú uvedené v zmluve, leží vo dvoch rôznych štátoch, z ktorých aspoň jeden je zmluvným štátom tohto Dohovoru. Toto ustanovenie platí bez ohľadu na trvalé bydlisko a štátnu príslušnosť strán.*

*Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí ak je vo výroku vecne správne.*

*Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.*

*V tomto prípade odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne z dôvodu, že premlčacia lehota podľa Dohovoru CMR je 1 - ročná a začína plynúť uplynutím 3 - mesačnej lehoty po uzavretí prepravnej zmluvy a keďže žalobca svoj nárok uplatnil na súde až po uplynutí takto stanovenej premlčacej lehoty a žalovaní v 1. aj 2. rade namietali premlčanie uplatnenej pohľadávky, súd prvého stupňa rozhodol správne, keď žalobu zamietol napriek tomu, že mal v konaní za preukázané, že medzi účastníkmi bola uzatvorená platná zmluva o preprave a žalobca prepravu riadne vykonal. Totožne s právnym názorom súdu prvého stupňa má odvolací súd za to, že bolo potrebné žalobu zamietnuť aj z dôvodu res iudicata vo vzťahu k žalovanému v 2. rade.“.*

Ústavný súd z dokumentácie, ktorú mal k dispozícii, zistil, že sťažovateľke bol umožnený reálny prístup k súdu, keď vecne a miestne príslušný všeobecný súd na základe ňou podaného návrhu (o zaplatenie sumy 1 698,53 € s príslušenstvom) vo veci konal a rozhodol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľka svoj nárok uplatnila po uplynutí 1-ročnej premlčacej lehoty, ktorú krajský súd v danom prípade, keďže išlo

o medzinárodnú prepravu tovaru, posudzoval podľa dohovoru CMR. Odôvodnenie namietaného rozsudku krajského súdu podľa názoru ústavného súdu dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, pričom spôsob odôvodnenia rozsudku s odkazom na odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu sp. zn. 42 Cb 311/2008 z 24. novembra 2009 nie je v prípade sťažovateľky v rozpore so zárukami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie; ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že práve v odôvodnení rozsudku zo 17. marca 2011 sa krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s námietkami, ktoré následne sťažovateľka formulovala vo svojej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2012